Villanások

Hrabal Szegeden

II. János Pál nem látogatott el Szegedre, de a hasonmása – Bohumil Hrabal cseh író – igen. („Pan Hrabal, önnek ikertestvére született" – üzente neki a pápa, s az üzenet hitelességéhez csak azért férhet némi kétség, mert maga a nagy mesemondó adta tovább – én is tőle hallottam.) 1985-ben – a Móra Kollégium meghívására – járt városunkban a *Bambini di Praga*, a *Szigorúan ellenőrzött vonatok*, a *Sörgyári capriccio* és – hogy legutóbbi remeklését is említsem – az *Őfelsége pincére voltam* világhírű szerzője. A nagy sikerű kollégiumbeli est előtt fordítója és alkalmi tolmácsa, *Varga György* (jelenleg hazánk prágai nagykövete) kíséretében – egyenesen a vonattól – betért a Kincskereső szerkesztőségébe, ahol a szegedi írók kis csoportja és egy valamivel nagyobb csoport *„Egger Bier"* várta. (Azért osztrák sör, mert az egykori közös hazánkra, az Osztrák–Magyar Monarchiára emlékeztetett, meg egyébként se volt a boltban *Pilsner-Urquell*.) Már jó két órája ültünk a szerkesztőségben; a sör jobban fogyott, mint Hrabalból a szó; lassan indulni kellett volna a kollégiumba, amikor valamelyikünk félénken feltette a kérdést: *„Kedves Hrabal úr, nem óhajtja megnézni Szegedet? Később már aligha lesz rá idő..."* Mire Közép-Európa legnagyobb, de legalábbis legnépszerűbb írója csak legyintett: *„Minek? Itt barátok vannak, sör van, minek nézzem én a várost?"* – Ezután következett az esti szereplés, amelyen a nagy cseh szinte minden kérdésre kerek novellával válaszolt, s amelyen kifejtette, hogy a Monarchia szellemi közösségként nem szűnt meg létezni; hogy Prága, Bécs, Budapest arculata, sőt: Zágrábé, Szegedé... és így tovább; a kiváló Varga György, akit amúgy is váratlanul ért az író újkeletű – egy új műfogsor által kiváltott – pöszesége, alig tudta követni... Az irodalmi est, amelyet bőséges vacsora előzött meg, a halászcsárdában végződött, de ekkor már vaksötét volt, – Hrabal úgy utazott el Szegedről, hogy sörösüvegeken, malacpecsenyén, csillogó diáklányszemeken kívül semmit sem látott belőle. Néhány hét múlva azonban interjút adott a Magyar Ifjúságnak, s ebben elmondta, hogy még sehol sem érezte annyira otthon magát, mint Szegeden, s ha nem prágai lenne, legszívesebben ebben a városban élné le hátralevő éveit...

Azt hiszem, itt az ideje, hogy Bohumil Hrabal ezt a félig-meddig ígéretet valóra váltsa.

Drága Hrabal úr, ezekben az összeszorított szájú, gyanakvóan-komor tekintetű időkben ismét szükségünk van az Ön humorára, jóságos-békítő anekdotáira, s széthullásunk általánossá válása napjaiban szívesen meghallgatnánk újra az egykori szellemi-kulturális együttlétről szóló eszmefuttatásait.

Jöjjön vissza hozzánk!

Szegedre!!

Már hűtjük a sört!!!

BAKA ISTVÁN